

חתומים בנשיקה

 שלחו להדפסה

להלי פרילינג ושרון פדידה מביאים את הזוגיות שלהם עם חריצים לתוך האמנות שלהם, נכהן-לוי עושה חריצים על ה-11 בספטמבר. שתי תערוכות חדשות אורית חסון ולדר

תערוכה

בהזמנה לתערוכה של להלי פרילינג ושרון פדידה נראה זוג מתנשק נשיקה צרפתית. פרילינג ופדידה הם בני זוג המציגים יחד בגלריה השיטופית "דרום". המודל של זוג שחי יוצר יחד מוכר באמנות מזוגות הטרוסקסואלים והומוסקסואלים בארץ ובחו"ל: יש את [זוג אמני הוידאו אפי ואמיר](#) החיים כיום באירופה ו**[זוג האמנים גיל & ומוטי](#)** שהדיאדה הזוגית שלהם נוכחת דרך הקצנת הדומות ביניהם.

נשיקה צרפתית מחורצת. פרילינג ופדידה

כהן-לוי. נופים אורבניים

 לחצו כאן להגדיל הטקסט

אירוע פרידה מזוגיות זכור גם מהמיצג של האמנים מרינה אברמוביץ וכן זוגה דאז אולי. המיצג היה טקס פרידה צעוד זה לקראת זה על החומה הסינית. במקרה של פדידה ופרילינג, ובניגוד לכל הזוגות הנזכרים, מונח תו שיי כל אובייקט ואין כל ניסיון למוסס את קו הגבול שבין החיים לאמנות.

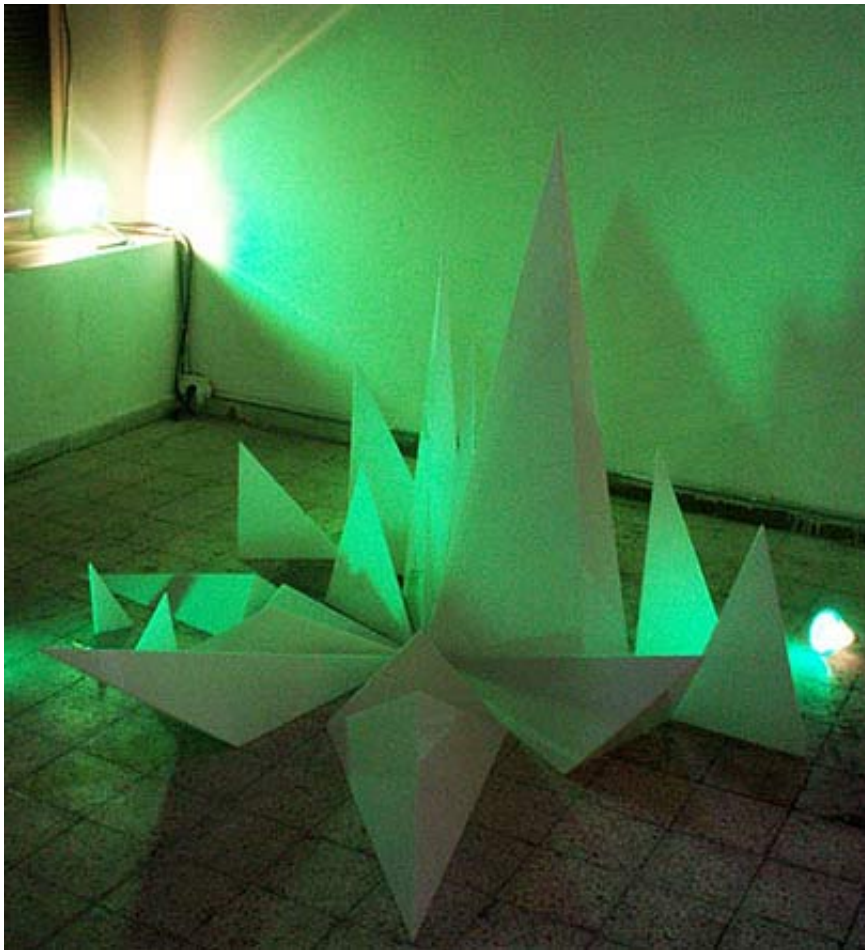
בכל זאת, בסיוור בתערוכה מתברר כי תמונת הנשיקה של ההזמנה, בה חורצים קווים את תווי הפנים של שניהם דימוי היברידי של שלהם כיחידה אורגנית אחת, בכלל נעדרת. פרילינג: "צילמנו סשן של תמונות שלנו כזוג. לקח של זוג שהוא הכי קלישאה ורציתי לפורר אותו, לכן חרצתי חריצים בתמונה. קראנו לו "under my skin". בסוף הכנסנו את הדימוי לתערוכה, זה תיפקד יותר כטיזר וגם הרגיש לי מיותר".

אז איך בעצם נולד הרעיון לתערוכה משותפת?

"אנחנו חיים בדירה שהיא הבית והסטודיו שלנו. אני למדתי בבצלאל במחלקה לאמנות וסיימתי לפני שנתיים, ש תקשורת חזותית. הצבת האובייקטים באינסטליישן אפשרה לי לראות את הדיאלוג בינינו. עבדתי על האובייקט בסטודיו, שרון רגיל יותר לשחק ברעיונות ומוקסם מחומרים שהוא מוצא כמו קרטונים וריקות גבס ובא לו לבנות אני אובססיבית לקווים. את הבחור העירום על הספה מצאתי בפח זבל".

חושני כמו כלב מת

חושניות שעברה צינון קיימת גם בדימוי של כלב מת העשוי משערות פרווה סינתטית שנמצא בתערוכה (להלי). השחורים של הפרווה מתבדרים ברוח ברטט קל שמפיח בהן מאורר תעשייתי; תנועה שמקורה חבוי נוכחת גם של קרטון חום הפוך שפדידה מניח על הרצפה.

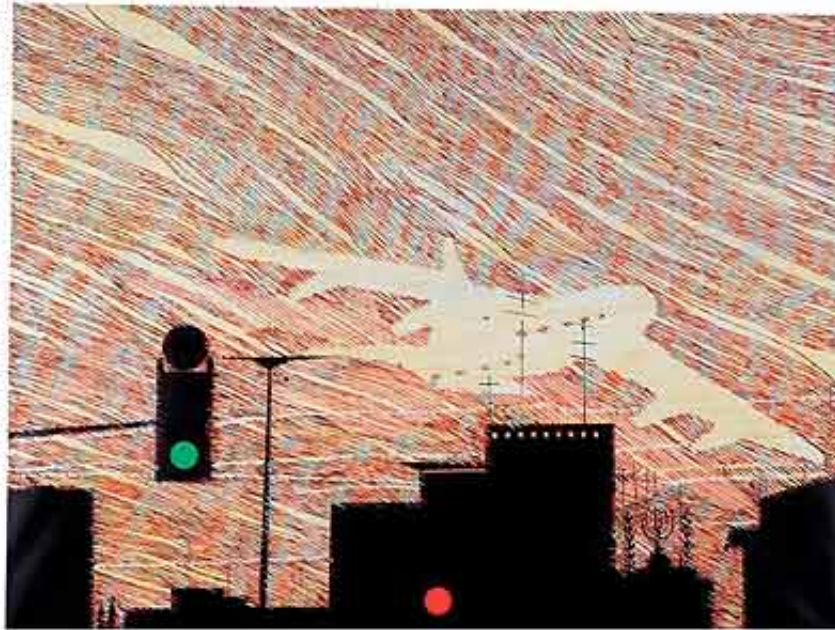
מוצאים אובייקטים בפח, ואז לתערוכה

זה אובייקט שזז כמו מעצמו. הקרטון מזכיר את העבודה של אדם רבינוביץ' בתערוכה שאצר אורי דסאו בגלריה רבינוביץ' הניח אז על הרצפה קרטון שבקעו ממנו קולות ממליאת הכנסת ב-1957. הסאונד הארכיוני הקליט קו רימון שהתפוצץ וסירנה. בתערוכה אובייקט נוסף המונח על הרצפה הזורק אותנו לסט קולנועי מאולתר; פרילינג מפרספקס לבן מעין נוף-תפאורה גיאומטרי ומאירה אותו בפרוג'קטור המפיץ אור ירקרק.

בחזרה לנשיקה - מאיה כהן לוי

כמו הנשיקה של פדידה ופרילינג, גם בעבודות של מאיה כהן לוי בגלריה האוניברסיטאית קיים צילום מטופל בה פעם אלו צילומי שחור-לבן המתארים נופים אורבניים. בלוקיישן של הצילום יש מגדלים מפלצתיים בנווה צדק בטחונים במתחם עזריאלי. כהן לוי מצלמת מצלמת מעקב, מתעדת נחיתה במנחת המטוסים שבקריה, אך מייצג לכיוון סוריאליסטי-לילי.

כשהיא חורצת חריצים במגדל עזריאלי, הם מטפסים על המבנה כתפרחת טפילית דוקרת. בצילום אחר מופיע נ תחנת הרכבת עזריאלי, שהקילוף של הנייר סביבו מחלץ מהמשטח חרכי אור בארוקיים. הצורות הגיאומטריות נ בונות – ספק סודקות את גג המבנה, מקיפות כטבעת חנק את השעון וכאילו חונטות אותו ואת הזמן.

לא יוצאים מ-11 בספטמבר. כהן-לוי

בקיעת האור מזכירה ניגודי אור וצל דרמטיים בקולנוע אקספרסיוניסטי. דימויים קולנועיים מופיעים גם בצלחת ר ממנחת המטוסים בקריה. מתברר כי כהן-לוי חיכתה ימים רבים לחזיון כדי ללכוד את רגע הנחיתה "הנשגב". למ סיפור המסגרת הבטחוניסטי, מהדהדת הצלחת הליווינית דווקא סרטי מדע בדיוני ישנים. החריצים הזעוריים מ' זיקוקים של פסולת רדיואקטיבית, ומייצרים מקום שהוא "לא מקום" ותחושה של ריאליזם פנטסטי.

גודש, ערפול ושיבוש

בטקסט הקטלוג כותבת דומיניק לוי -אייזנברג על עולם נפשי וחושי, המוצא את סביבתו הטבעית במישור ביניי שגבולותיו אינם מוגדרים. את קיומו של עולם ביניים זה ניתן להסיק על פי אייזנברג ע"י "אפקטים של גודש וערכ שיבוש של מערך עיטורי אדריכלי סדור, רציף ויציב לכאורה".

על חוסר יציבות מדובר גם במאמר נוסף בו מצטט האוצר פרופ' מוטי עומר את פרופ' משה צוקרמן והאיקונומולוגיה של תצלומי עזריאלי. הוא מדבר על האסוציאציה העולה מאז ה-11 לספטמבר בקישור שנעשה בין מגדל לבין מטוס. כמה שנים לאחר אסון התאומים כדאי לבחון מחדש את המיידיות של הפרשנות ה' והמהירות בה נטענים כל מגדל ומטוס בסימבוליות הזו. נדמה כי בציורים הצבעוניים של כהן-לוי הדגמים משטח' התמונה, ומפרקים בה את אשליית העומק כשהם מפוגגים לחלוטין את תחושת הסכנה.

בכל אופן, דומה כי אצל כהן-לוי דווקא העבודות הפחות מהודקות (רטט קצבי ואור הנטפל אל המבנים, צר עליר מטפטף נצנוצי אור זוהרים ורדיואקטיביים), אלה המשחררות קצת את קפיץ הביצוע, הן הטובות והמסקרנות יו

- להלי פרילינג ושרון פדידה, "אבל אני לא", א' עד ה' 18:00-21:00, ו' 11:00-14:00, עד ה-8 מ 82 מטלון
- מאיה כהן לוי, הגלריה האוניברסיטאית "דמדומים, נופים אורבניים תל-אביב", א' עד ה': 00:19:00, חיים לבנון 1 תל אביב, עד ה-16 ליולי

[חזרה](#)